

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 8 (227)
СЕРПЕНЬ
2023 РОКУ

ХРИСТІЯНИ ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ СТВОРИЛИ ПЛАТФОРМУ З ПЕРЕКЛАДАМИ ПОПУЛЯРНИХ ХРИСТІЯНСЬКИХ ПІСЕНЬ SONGCOLLECTION

Представники Української Церкви Християн Віри Євангельської створили інтернет-платформу Songcollection <https://soco.wprengine.com>, куди зібрали християнські псалми, гімни та пісні, перекладені з російської та інших мов.

Один з організаторів проекту — Олексій Клець, диригент церкви Христа-Спасителя м. Луцька, директор школи диригентів Волинського обласного об'єднання УЦХВС, повідомив, що необхідність у такій платформі виникла на початку повномасштабної війни в Україні.

«Церкви вирішили повністю перейти на україномовний контент, а для цього потрібно близько 1300 пісень, які б не повторювалися впродовж року під час співу на богослужіннях», — сказав він.

Олексій Клець розповів, що до війни вживання україно- та російськомовного пісенного матеріалу у більшості областей було рівноцінним — 50/50. Тому майже в один момент почався перекладацький рух, який не завжди був вдалим. Перекладачі здебільшого не узгоджували між собою, хто і над яким текстом працюватиме, унаслідок чого зростає варіативність україномовного тексту однієї й тієї ж пісні. Зрештою, це вплинуло на продуктивність процесу, — замість того, щоб кожен працював над різним матеріалом, перекладалися одні і ті ж псалми.

Щоб уникнути згаданих проблем, було вирішено створити канали в Telegram та спільноти у Viber, де би автори ділилися своїми напрацюваннями. Проте згодом стало зрозуміло, що формат месенджерів незручний для такого. Потрібен сервіс, через який можна було би завантажувати та редагувати необмежену кількість перекладів і публікувати їх у вільному доступі. З Божою допомогою сайт уже працює та активно наповнюється перекладацьким

матеріалом.

Кожен охочий може поділитися перекладом пісні, завантаживши його на платформу. До слова, це можуть бути навіть фото рукописів. Редактори опрацюють тексти та опублікують їх.

Доступ до редагування пісень на сервісі мають лише компетентні люди, аби переклади були досконалі за всіма показниками: зміст, орфографія, пунктуація, граматики, лексика. Нині у вільному

доступі — до 1000 перекладів, і це не кінець роботи, процес триває.

Організатори планують до кожної пісні прикріпити презентацію, яку можна буде відтворити на екрані під час богослужіння. Зазвичай презентації поширюються способом «від людини до людини», що не так зручно. Ще у планах на сторінці кожної перекладеної пісні розмістити YouTube-посилання на її виконання.

До речі, на сайті є переклади хороших пісень із нотами. Матеріалами сервісу зможуть користуватися люди з усього світу.

«До нас неодноразово зверталися друзі з-за кордону, які шукали переклади християнських пісень українською. Тепер знайти необхідні псалми буде легко та зручно», — каже Олексій.

«Робота команди не проста і кропітка, вона потребує чимало часу, терпіння та ресурсу як людського, так і технічного. Хоча ми ще працюємо над вдосконаленням сайту, він уже функціонує та приносить результати, і це не може не тішити. Нехай через цю працю прославиться Боже Ім'я!» — зазначив керівник проекту.

Оскільки платформа набирає популярності, організатори шукають перекладачів, операторів комп'ютерного набору, редакторів.

«Якщо ви маєте бажання, час і можливість працювати над удосконаленням сайту, пишіть нам: soco.songscollection@gmail.com обміну», — зазначають вони.

ДВА СПОСОБИ ПЕРЕВІРКИ ЄРЕТИКІВ

«Вони джерела безводні, хмари, бурею гнані; для них приготований морок темряви! Бо, висловлюючи марне базікання, вони зваблюють пожадливістю тіла й розпущеною тих, хто ледве втік від тих, хто живе в розпущеності. Вони волю обіцяють їм, самі будучи рабами тління. Бо хто ким переможений, той тому й раб» (2 Петр. 2:17-19).

Можна собі тільки уявити, наскільки ж дошкуляли першій церкві єретики, якщо Петро приділяв їм у посланні стільки часу.

Апостол дає влучні метафори, щоби поглибити розуміння небезпечності спотвореного, антихристиянського вчення. Вода в Біблії є символом Духа Святого. Люди приходять до лжевчителів, але в

тих немає води. Вони не можуть вгамувати спрагу нужденних, бо давно вгасили Божого Духа своїми підступними ересями.

Гнані бурею пристрастей, вони не здатні передати іншим спокій, якого самі не мають.

Морок темряви, взагалі-то, приготований для диявола. Послідовники занепамого ангела також будуть із ним у пеклі. Не хочуть бути у вічному божественному райському світлі — ну, тоді вічна безбожна темрява.

Єретики люблять пафосні, пишномовні промови — саме так перекладається «марне базікання». Таким надутим пустослів'ям вони зваблюють тих, хто тільки прийшов до віри, щойно відстав від гріхів, і цим занурюють послідовників у ще більшу розбещеність.

Звісно ж, лжевчителі обіцяють людям «істинну» свободу, а насправді самі є рабами грубих гріхів і не можуть виплутатися від пристрастей. Як раб може іншого зробити вільним? Як сліпий може вести зрячого? Чи не обидва впадуть у яму, як

попереджав Христос? І хіба не так обіцяв свободу диявол першим людям?

Взагалі, яких би вчителів не доводилось слухати, хто би що не обіцяв, пильно дивімося на їхнє життя. Гладкий не навчить ефективному схудненню. Бідний не пояснить, як заробити мільйон. А невдахи батьки не розкажуть про мудре виховання.

Тому щодо єретиків потрібно зробити дві речі.

Перше — подивитися на їхнє життя. Але це ще не все. Бо, скажімо, свідки Єгови доволі часто здаються високиморальними людьми.

Тому друге, що треба зробити, — подивитися на вчення і ретельно перевірити його Біблією.

А для цього треба самим досліджувати Святе Письмо, порівнюючи з ним усі інші вчення. І коли Біблія говорить про Христа, що Він — істинний Бог, як же можна навчати протилежному? «... У правдивому Сині Його, Ісусі Христі. Він Бог правдивий і вічне життя!» (1Ів. 5:20).

В ІРПНІ УЦХВС ВІДКРИЛА НОВИЙ СІМЕЙНИЙ ЦЕНТР, ЩО СТАНЕ ПІЛОТНИМ ДЛЯ ІНШИХ ОБЛАСТЕЙ

Мешканці смартбудиночків на території нового Сімейного центру в Ірпні, переважно мами з дітками різного віку, із цікавістю спостерігали за гостями та журналістами, які зібралися на подвір'ї 17 серпня. Українська Церква Християн Віри Євангельської урочисто відкривала Сімейний центр. Виконавець проекту — благодійна організація Save Ukraine.

На базі центру планується створити ще багато соціальних сервісів. Одним із перших запроцює Денний центр для дітей віком від 6 до 17 років та їхніх батьків. До речі, як поінформував засновник Save Ukraine Микола Кулеба, таких центрів при церковних громадах УЦХВС працює вже 16.

Незабаром розпочнеться і реалізація програми «Впевнений старт» для вагітних жінок, дітей віком від 0 до 4 років та їхніх батьків. Запроцюють програма розвитку сімейних форм виховання для дітей-сиріт та тренінговий центр.

Родзинкою стане перший в Україні «Клуб чемпіонів» для дітей з інвалідністю. Один із гостей, натхненник та

розробник програми, пастор LakeWood Church з Техасу Крейг Джонсон розповів, що аналогічні Champions Club вже працюють у 24 країнах світу. А центр в Ірпні стане 113-м.

Велику увагу в Сімейному центрі приділятимуть психологічній підтримці та душпастирській опіці для колишніх військовослужбовців, членів їхніх сімей. Наразі приміщення центру служить тимчасовим житлом для чотирьох сімей, де є діти з інвалідністю, ще п'ять таких сімей мешкають у смартбудиночках на території. Усі вони втратили свої домівки внаслідок російської агресії.

НЕПРАВИЛЬНА МОЛИТВА

«Просите — і не одержуєте, тому що просите не на добре, а щоб ужити для пристрастей ваших» (Як. 4:3).

Спочатку ми підходимо до молитви з гнітючими помилками. Наш егоїзм не знає меж. У більш-менш наївній любові до самих себе ми розглядаємо все, із чим входимо в контакт, як таке, що існує заради нас, для власного вживання і власної вигоди. Ми думаємо і діємо так, немов усе — неживі предмети, рослини, людські істоти і навіть наші власні душі — було створено для виконання наших егоїстичних бажань.

Щойно ми дізнаємося про Бога, як починаємо сприймати Його як черговий засіб для досягнення своїх цілей. Світська людина у своєму ставленні до Бога більш-менш усвідомлено має на увазі наступне: як використовувати Бога з

найбільшою вигодою для себе, як змусити Його служити мені зараз, у майбутньому і у вічності? Світська людина і молитву сприймає таким чином. Як задіяти молитву найвигіднішим для себе способом?

З цієї ж причини світська людина

навіть чи визнає регулярну молитву Божові корисною для себе. Вона вимагає занадто великого зусилля, забирає багато часу, і взагалі це неможливо, бо людина просто забуває молитися.

Проте коли та сама людина потрапляє в ті чи інші скрутні обставини і не може ні сама собі допомогти, ні отримати допомогу від інших, вона думає, що Божові помолитися дуже навіть варто. І самозабутньо молиться, голосно волаючи про свої біди, а коли Бог не реагує на її потреби негайно і не відповідає, ця людина не лише дивується, але губиться і засмучується, і то глибоко засмучується. Навіщо ж потрібен Бог, якщо Він не є в розпорядженні тих, хто потребує Його!

Про те, що Бог може існувати для якихось інших цілей, окрім задоволення егоїстичних бажань, така людина навіть не може припустити.

Безліч людей після такого досвіду назавжди відійшли від молитви. Якщо ти не можеш отримати те, про що просиш, то навіщо молитися? * * *

Тим, хто відкрив своє серце Духові молитви і трохи дізнався, що таке молитва, неважко буде зрозуміти, що ці люди неправильно зрозуміли сенс молитви. Мета, якій, на їх погляд, слугує молитва, абсолютно не збігається з істинним її призначенням. Вони моляться в повному протиріччя із самою суттю молитви. Цілком очевидно, що це не призводить до добрих результатів і стає джерелом розчарувань.

Проте не лише світська людина неправильно розуміє і використовує молитву. На жаль, багато віруючих думають так само. Наша природа теж

тілесна, і коли ми бачимо, що можемо отримати якусь вигоду чи позбутися якогось страждання або нещастя, ми не заперечуємо проти молитви. Навіть навпаки, ми хочемо молитися, що і не дивно.

Варто зазначити, що спокуса неправильно використовувати молитву природна і приходиться до кожного віруючого. У Євангелії від Матвія (20:20-23) наводиться типовий приклад неправильного використання молитви. Одного дня сини Зеведеєві прийшли зі своєю матір'ю до Ісуса і попросили Його про високі пости в земному царстві, яке, як вони вважали, буде встановлене. Їх молитва, без сумніву, була вимовлена цілком невинно і з великою вірою. Вони були родичами Ісуса і, подібно до Петра, вже займали привілейоване становище в колі Його друзів. І вони хотіли, щоб Ісус заздальгидь пообіцяв їм високі становища в царстві, яке буде створене.

У вірші 24 говориться про те, як обурилися інші апостоли, коли почули про це. Проте Ісус реагував абсолютно інакше. Він відповів негайно, ясно заявивши, що не може виконати їх прохання. Але стосовно решти, то з розумінням і доброзичливо роз'яснює їхню помилку. Ніжний і співчутливий тон, який наповнює Його повчання, досі зігріває наші душі. Це дає нам зрозуміти, як ставиться Ісус до нас, коли ми всією сім'єю приходимо до Нього і просимо в Нього усіляких благ, просимо захистити нас від усіляких небезпек і прикостей. Він не гнівається на нас, як ми могли б чекати. Він розуміє нас, вказує на наші помилки і вчить, як потрібно молитися.

От що робить Дух кожного разу, коли

ми неправильно використовуємо молитву і просимо щось для власної вигоди. З любов'ю і добротою, хоча і непохитно, Він нагадує нам, що такі прохання не відповідають істинному сенсу молитви. Він показує, що так молитися неправильно, що ми помиляємося. Спочатку ми, можливо, не розуміємо, що Він має на увазі. Ми відчуваємо лише внутрішнє занепокоєння як під час, так і після молитви. Крім того, ми, звичайно, помічаємо, що наші прохання не виконуються.

Для чесної душі зазвичай цього буває достатньо. Людина починає вивчати себе і досліджувати свої молитви. Це дає можливість Духові молитви дати їй повне розуміння. Людина починає бачити, що неправильно використовувала молитву і що слова Якова можуть бути адресовані їй: «Просите — і не одержуєте, тому що просите не на добре, а щоб ужити для пристрастей ваших».

Приміром, наша громада влаштує якийсь захід, наприклад, біблійну конференцію, ми вкрай зацікавлені в її проведенні і ревно молимося про цю подію. З іншого боку, значно менший ентузіазм ми виявляємо, коли йдеться про сусідню громаду.

Або ж уявимо, що нам треба прийняти важливе рішення. Ми молимося і просимо керівництва в Бога, щоб виконати Його волю. Проте виявляється, що молитви були спрямовані не на з'ясування волі Божої, а, навпаки, на те, щоб воля Божа і Його благословення збіглися з нашими власними бажаннями і цілями.

«Господи, навчи нас молитися!» — лише після такого щирого прохання в молитовному житті настає зміна.

ТРИ СПОСОБИ РЕАГУВАТИ НА НЕВДАЧУ

Ми живемо в недосконалому світі і всі часом зазнаємо невдач у служінні. Лідери церков теж не застраховані від цього.

Але невдача не обов'язково повинна бути фатальною. І Юда, і Петро зреклись Христа і зазнали невдачі в останні години земного життя Ісуса. Юда відкинув Божу милість і вбив себе. Але Петро прийняв милість Божу і став лідером церкви.

Петро проілюстрував три ключі до відновлення після особистих невдач. Наслідуйте приклад Петра наступного разу, коли зазнаєте невдачі.

Горе

Ви не можете мінімізувати невдачу. Ви також не можете обійти її або переступити через неї. Ви повинні пройти через неї.

Ви робите це через скорботу. Петро був прикладом цього. Коли півень проспівав втретє і Петро зіткнувся віч-навіч зі своєю невдачею, Біблія говорить: «[Петро] вийшов надвір і гірко заплакав» (Мт. 26:75).

Уявіть, яким розчарованим почувався Петро. Він провів з Сином Божим три з половиною роки. Він бачив, як Ісус творив

чудеса, зцілював людей, воскрешав мертвих і навчав так, як ніхто інший.

Проте коли його відданість Ісусу була піддана випробуванню, Петро відкрісся від Ісуса, бо боявся того, що подумають троє незнайомих.

Але Петро визнає свою невдачу. Він упокорюється, і Бог зцілює його.

Давид пише: «Жертва Богові зламаний дух; серцем зламаним та упокореним Ти не погордуєш, Боже!» (Пс. 51:17).

Бог хоче, щоб ми були смиренними й каюлися, коли зазнаємо невдач. Ми не можемо зцілитися і почати все спочатку, поки не переживемо свої невдачі у такий спосіб.

Дозвольте іншим людям підтримати вас

Петро міг би ізолюватися після своєї невдачі. Так вчинила би більшість з нас. Але це найгірший вибір, який ми можемо зробити.

Біблія розповідає, що Петро перебував разом з іншими учнями через два дні, коли почув про порожній гріб (Мр. 16:10). Насправді протягом наступних 50 днів після невдачі Петра, як говорить Біблія, він постійно був зі своєю маленькою групою, командою учнів.

Коли ми зазнаємо невдачі, ми хочемо зберегти це в таємниці, але це найгірше рішення, яке ми можемо прийняти. Не

потрібно розповідати про невдачу всім, але потрібно розповісти кільком людям, які вас люблять, будуть молитися за вас і підтримувати.

Ось чому вам потрібна група людей, яким ви довіряєте. Ви, ймовірно, витрачаєте багато енергії, заохочуючи інших до участі в малих групах, де вони можуть отримати необхідну підтримку. Вам теж потрібна мала група.

Вам потрібні ці стосунки до того, як ви зіткнетесь з неприємностями, а не після. Час створити систему соціальної підтримки вже сьогодні.

Покладіть свої турботи на Ісуса

Петро зрозумів милосердя Ісуса, бо відчув його на власному досвіді. Він зіткнувся з величезною невдачею, але не ходив туди-сюди з осудом і жалем.

Петро починає свій перший лист у Новому Заповіті цим потужним віршем про Боже милосердя — і надію, яку воно приносить.

«Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що великою Своєю милістю відродив нас до живої надії через воскресення з мертвих Ісуса Христа» (1 Петр. 1:3).

Пізнніше він повертається до милосердя Бога, закликаючи своїх читачів: «Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами!» (1 Петр. 5:7).

Петро радить своїм читачам робити те, що він робив, коли зіткнувся з невдачею. Але як це — покласти свої турботи на милість Бога? Це означає молитися приблизно так: «Боже, я не заслуговую Твого прощення. Я зірвався. Але Ти милосердний і всепрощаючий. Отже, я віддаюся на Твою милість. Мені потрібен новий початок».

Коли ви віддаєте турботу, ви втрачаєте відчай. Тому що саме тоді Ісус починає діяти.

Не дозволяйте своїй невдачі стати кінцем того, що Бог робить у вашому житті. Замість цього сумуйте, заручіться підтримкою інших і покладіть свої турботи на Ісуса.

Тоді Бог дасть новий початок.

Рік Воррен.

ПЕРШИЙ З ПОЧАТКУ ПОВНОМАСШТАБНОЇ ВІЙНИ ОБЛАСНИЙ МОЛОДІЖНИЙ ТАБІР ПРОВЕЛИ У ХАРКІВСЬКІЙ ОБЛАСТІ

Перший обласний молодіжний табір на Харківщині пройшов з 4 по 6 серпня. Для більше ніж 120 молодих людей цей виїзд був довгоочікуваним: нові знайомства, спілкування, пісні, молитви, семінари, розваги, вогнище, смачні страви...

На ранкових і вечірніх служіннях славили Бога й поклонялися Йому, приймали слова настанов від служителів. Вечори хвали були особливим часом духовного оновлення, наповнення Святим Духом, нових знайомств та реалізації свого потенціалу для Божої слави.

У суботу на вечірньому зібранні служили старший пресвітер Харківщини Ілля Герасим, служитель із Дніпра Денис Гриценко та пастор церкви «Джерело Життя» Сергій Циганков.

Було багато закликів до молоді. Скажи гріху ні! Спілкуйся з Богом, розвивай особисті відносини. Будь принциповим стосовно гріха, не йди на компроміси. Будь кращим у тому, що ти робиш.

У неділю перший заступник старшого

пресвітера Петро Лобойко закликав весь табір згадати страждання нашого Господа і взяти участь у служінні спомину.

Багато хлопців і дівчат від початку повномасштабного вторгнення залишилися в Харкові та області. Вони активно служили, тому це був благословенний час відпочинку, коли служили саме їм.

Організувати захопливий молодіжний відпочинок — річ непроста і потребує особливої уваги. Окрім відпочинку, організатори ставили за мету допомогти молоді розкрити потенціал, щоб знайти своє місце та покликання в житті.

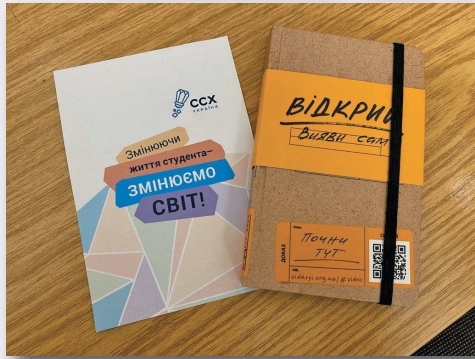
Відповіді на питання, що нового ви отримали тут для себе, були різними, але більшість учасників розповідали, що здобули перемогу в різних сферах, хтось відчув особливе оновлення... Навчилися перемагати біль та розуміти, що ти не сам. Відчули свободу, коли співа-ли. Інші просто відпочили з початку війни та нарешті виспалися...

Це були насичені дні. Відтїжджати ніхто не хотів. Але тішило, що більшість із молоді мають багато проєктів для Бога, багато ідей і хочуть робити це тепер разом.

Ірина Ольшанська.

З ОСОБИСТИМ СВДЧЕННЯМ НЕ ПОСПЕРЕЧАЄШСЯ — СЕМІНАР ПРО БЛГОВІСТ ДЛЯ СТУДЕНТІВ ВІДБУВСЯ НА ЛЬВІВЩИНІ

Як підготувати особисте свідчення та поділитися ним із другом дізналися учасники семінару, який організували ГО «Співдружність студентів християн Україна» (ССХ) та церква «Воскресіння» у м. Борислав Львівської області.

ССХ — це громадська міжконфесійна організація, заснована 1999 року, яка об'єднує студентів різних, переважно протестантських, деномінацій і зосереджується навколо передачі студентам України знань про християнство, віру та практику життя

згідно з релігійними принципами.

Організація діє у 30 вищих навчальних закладах України. Баченням ГО є активні спільноти студентів-християн у кожному виші України, які трансформують свій заклад, впливають на суспільство та оновлюють країну.

Семінар у церкві «Воскресіння» відвідали близько п'ятдесяти молодих людей. Спікери Євген Кульчицький та Анастасія Пономаренко змістовно та доступно відповіли на запитання, як ділитися особистим свідченням.

Після теоретичного викладу матеріалу студенти змогли застосувати почуте на практиці: у малих групах та парами молоді люди здобували перший досвід правильного свідчення друзям. Свої свідчення учасники семінару будували за схемою «до — після», що значно спростило бесіду і додало впевненості у намірі свідчити. У частині «до» віруюча людина розповідає про добрі та не надто добрі речі свого життя, про прагнення та емоції, які переживала до зустрічі з Богом, у частині «після» коротко говорить про зміни, які відбулися в її житті.

За словами спікерів, не потрібні великі богословські знання, щоб щиро свідчити про силу Бога, адже з особистою історією, як правило, ніхто не сперечається. Робота з особистим свідченням дає можливість побачити, як діє Бог у нашому житті. Особисті свідчення можна використовувати як у спілкуванні віч-на-віч, так і у групах.

Пастор церкви Роман Олексєвич з радістю поділився враженнями щодо заходу: «Ми дуже вдячні Богу за можливість провести такий семінар. Тема надзвичайно актуальна — з огляду на близький початок навчального року, багато молодих християн підуть навчатися у різні заклади. Їм важливо вміти правильно розповісти про свою віру, не соромитися

бути світлом і являти Христа.

У вишах багато студентів-ВПО. Християни можуть стати для них не лише друзями, які співчують чи жаліють, а й провідниками до Бога. Набуті знання і щире бажання служити обов'язково дадуть добрі результати».

Оксана Сухарина.

ОДИН ДЕНЬ ІЗ ЖИТТЯ ЦЕРКОВ КІРОВОГРАДЩИНИ

П'ятниця для церков Кіровоградщини — це зазвичай день, насичений подіями. Зокрема в п'ятницю, 4 серпня, відбулися зустріч керівників Кіровоградського обласного об'єднання УЦХВЄ, дитячий євангелізаційний табір, водне хрещення, євангелізаційне вуличне служіння, роздача продуктових наборів та інші події.

У цей день в с. Павлиші стартував триденний євангелізаційний вуличний табір «Спадкоємці» для дітей віком від 6 до 15 років. Команда церкви с. Павлиша підготувала активну програму для дітей на станціях: музичній, спортивній, смаколиків, аквагриму, рукоділля та біблійних уроків. Дітей поділили на п'ять вікових груп по 30-35 осіб.

Церква залучила гостей з інших церков області та навіть країн для цього проєкту.

У центральній Кіровоградщині — у м. Знамянці — відбулася зустріч обласних керівників молоді, під час якої вирішували основні питання щодо обласного молодіжного табору та разом молилися за розвиток служіння в області. Старший пресвітер Анатолій Філіпенко провів водне хрещення в м. Світловодську — для нових вірян із церков «Добра Новина» та «Жива Надія».

На завершення плідного дня церква в с. Павлиші провела вечірнє вуличне служіння для села. Присутні переселенці, малозабезпечені та нужденні люди отримали продуктові набори. Інструментальна група зі Світловодська благословила присутніх чудовою музикою та співами. Анатолій Філіпенко поділився словом на тему «Десять заповідей». На прикладі Десяти заповідей старший пресвітер нагадав, що ми всі грішні й маємо потребу в Спасителі.

Продовжуємо молитися за нашу область, за її пробудження, за служителів, та найголовніше — за приріст спасенних для Господа душ.

Вікторія Гавриленко.

«ДІМ МОЛИТВИ БУДУЄТЬСЯ ДЛЯ ПРОПОВІДІ ЄВАНГЕЛІЯ, А НЕ ОБРЯДІВ» — МИХАЙЛО ПАНОЧКО НА ПОСВЯЧЕННІ НОВОГО ДОМУ МОЛИТВИ В ТЕРНОПОЛІ

6 серпня 2023 року в Тернополі відбулося урочисте посвячення дому молитви церкви «Спасіння».

Серед учасників святкового богослужіння були служителі, волонтери, гості зі США та представники місцевої влади.

Гор Кульчицький, заступник директора департаменту культури та туризму ОВА, у своєму зверненні сказав, що рівно пропорційно зі збільшенням храмів у світі зменшується зло. А Михайло Паночко, почесний старший єпископ та скарбник УЦХВЄ, у своїй проповіді зауважив, що доми молитви будуються не для звершення обрядів, а ради проповіді Євангелія.

«Якщо проповідь Доброї Новини усунути з центру служіння, усе решта втрачає сенс», — зазначив Михайло Степанович.

Основна частина виголошеної проповіді стосувалася того, що людина сама не здатна змінити своє серце, силу зробити це має лише Євангеліє.

Після численних привітань та побажань служіння завершилося молитвою про благословення новозбудованого дому молитви, а також про перемогу над ворогом у російсько-українській війні.

Особливим знаменом Божого благословення було те, що наприкінці служіння кілька людей вийшли уперед на знак свого покаяння. Таким чином церква звершує головне своє поклонання

Юрій Притика.

«КОЛИ Б МАЛИ ВИ ВІРУ, ХОЧ ЯК ЗЕРНО ГІРЧИЧНЕ» (ЛК. 17:6)

Мати віру — означає знати, що ти можеш покладатися на певну динамічну силу, внутрішню міць, яка дозволяє дивитися на власну історію і на всю історію загалом іншими очима. Але важливо зрозуміти, про яку віру ми говоримо. І якщо це правда, що одним важелем можна перевернути світ, то й гірчичне зерно може дозволити зрушити гори. Це питання про значення, і саме тому необхідно зрозуміти, наскільки великим є гірчичне зернятко і яка сила в ньому прихована. Можливо, нам допоможе знайти відповідь на це питання наступна символічна розповідь.

Готамі — проста індійська дівчина, щаслива, як і всі дівчата, котрі отримують пропозицію вийти заміж. Обравши свого «принца на білому коні», вона стає його дружиною і йде жити в дім його батьків. Їй радість зростає того дня, коли вона усвідомлює, що стане мамою. З усім можливим спокоєм вона готується до цієї визначної події. Але немовля помирає за кілька днів по народженні. Біль через смерть дитини заганає Готамі в глибоку прострацію. Втрата занадто велика. У відчаї вона бере бездіханне тіло немовляти і метається з одного місця в інше, шукаючи ліків, які змогли б повернути дитину до життя. Люди висміюють її, вважаючи, що вона з'їхала з глузду. Але один чоловік пожалів її та скерував до найвидатнішого лікаря. Із серцем, сповненим надії, Готамі з мертвим немовлям на руках вирушила до цього світоча медицини.

Після тривалих пошуків вона знайшла його і, на превеликий подив, отримує від лікаря завдання: стукати у двері усіх мешканців міста і просити

гірчичне зернятко лише в тих родин, які ніколи не зазнавали горя.

Та ніхто не зміг дати Готамі те, чого вона так потребувала. Всюди вона бачить сльози, біль та страждання. І її пошуки закінчуються нічим.

Та це лише на перший погляд. Насправді ж Готамі зрозуміла, що не лише вона та її дитина страждають: біль — це спільний закон для всього людства. Він є в житті кожної людини, ніхто не може його оминати. І Готамі починає жити по-новому, переосмисливши своє страждання, свідомо того, що, як і гірчичне зернятко, вона зможе прийняти і здолати будь-які обставини.

Учні всіх часів, як і Готамі, живуть під провокацією досвіду: радість та біль кожної події, труднощі зростання, вірність та зрада вимагають відповідей, які зможуть поєднати «так» віруючого з конкретністю його особливої історії. Кожен вчинок є зусиллям для ствердження власного буття людини, поміщеної в «тут і тепер», у пошуках особистої зрілості та рівноваги між ногами, що твердо стоять на землі, та поглядом, спрямованим вперед, у майбутнє.

Прохання про допомогу

Нелегко тим, хто вирішив іти за Учителем, додержуватися слова, даного Його Слово, у суперечності між усвідомленням власного буття та необхідністю «бути», як про це пише апостол Павло: «Бо не роблю я доброго, що хочу, але зле, чого не хочу, це чиню» (Рим. 7:19). Занадто часто серце готове, але тіло — слабке, особливо коли страждання породжують непрості запитання. І саме тому учні завжди просять Господа: «Додай Ти нам віри!» (Лк. 17:5).

Це прохання тих, хто шукає сили залишитися вірним попри життєві негаразди, щоб осяяти темряву тим необхідним світлом, яке дозволяє гідно подолати всі випробування. «Додай нам віри!» — це прохання про допомогу, щоб могли зрозуміти сенс життя, коли бракує відповідей. Про віру просять, щоби серед страждань довіритися Божій волі, яка

перемагає світ, незважаючи на біль випробувань, гіркий присмак поразки та страх не впоратися.

Послідовники Учителя з Галілеї часто перебували на межі між вірою та її запереченням, перекохані, як і більшість із нас, запитаннями, на котрі, здавалося б, немає відповідей, і страхом залишитися наодинці із власною долею. І переляканим учням Ісус каже: «Чого ви такі полохливі? Чому віри не маєте?» (Мр. 4:40). А Марті Він відповів: «Я воскресення й життя. Хто вірує в Мене, хоч і вмере, буде жити... Чи ти віруєш в це?» (Ів. 11:25-26).

Дилема учнів, Марії та Марти, наша здатність продовжувати вірити, коли біль стає нестерпним, залежить саме від того, якою є наша віра в Бога та яку віру ми просимо зміцнити. Необхідно запитати себе, чи те, що ми розуміємо про Бога, тобто те, що нам було про Нього сказано, а також наше ставлення до життя і смерті, відповідають вченню Христа, Який повторює усім нам: «Чого ви такі полохливі, якщо Бог Отець ваш перебуває з вами? Якою є ваша віра? Адже, якби ви мали віру, ту, про яку Я вам говорю, як зерно гірчичне, ви могли б зрушити гори...»

Отож, якщо ми вимагаємо від Бога пояснень щодо наших страждань та життя, кричимо, не погоджуючись зі смертю, якої не розуміємо і не приймаємо, якщо ми говоримо про Його відсутність та нечутливість, то справедливо було б також, щоб і Він спитав нас, а яким ми Його бачимо. Можливо, ми Його просто не знаємо?

«Бо знаємо, що все створіння разом зітхає й разом мучиться аж досі» (Рим. 8:22). Павло чітко розумів ситуацію і, незважаючи на страждання, його віра знайшла відповідь, що дозволяє йому запропонувати нам певне бачення, яке дасть змогу поєднати віру і життя.

Перспектива прекрасна

Людство, каже Павло, як творіння, як і природа, живе очікуванням, що не замкне часом, не

лише ми є в'язнями болю, усе творіння перебуває в очікуванні. І завдяки метафорі про пологи Павло вживає новий образ для опису прагнення, бажання та волі пояснити все життя, неначе життя новонародженого. Життя, що сповнене сонцем, яке акумулює колір і тепло народження в наших очікуваннях, життя, що відкрите для надії, — нехай ми й усвідомлюємо реальність події та повсякденності, що деколи містить чимало страждань і труднощів, які необхідно подолати.

Життя має перспективу, адже життя — це завжди зернина, посіяна в лоні історії; і ми зможемо стати переможцями, якщо матимемо віру в Боже Слово, довірившись Отцю.

Тож віра — це вибір волі Отця, це впевненість, що можна довіряти Тому, хто пообіцяв, що «праведний житиме вірою своєю» (Ав. 2:4). Це віра робить видимим можливий вихід, зміцнює слабкого, готуючи його до бою. Берегти віру — це повсякденне життя в надії, що нас ніколи не розчарує Слово Того, хто пообіцяв, що не залишить нас самих, і сказав, щоби ми не боялися.

Той, хто вірить, що Бог на його боці, може попросити Його: «Додай мені віри!». Лише в цьому разі прохання має сенс, адже додати можна лише до того, що вже є. Людина віри добре знає, що віра — це перебувати в обіймах Бога, бути впевненими в Його любові, і цього цілком достатньо.

Але для того, щоби зберегти віру, треба ніколи не соромитися отриманого Євангелія та «засвідчення Господа нашого... але страждати з Євангелієм за силою Бога» (див. 2 Тим. 1:8). Необхідно дозволити Божому Слово мотивувати зростання нашої віри та зробити так, аби те, що ми слухаємо, визначало наше життя та орієнтувало наші рішення. Необхідно слухати Слово, щоб уміти читати історію та йти за межі своєї віри, щоби зможти повірити в Отця Господа нашого Ісуса Христа. Інакше ми залишимося серед тих, хто говорить, але не робить.

ПРОТИ РОСІЙСЬКОГО РЕЛІГІЙНОГО ДІЯЧА ЮРІЯ СІПКА ПОРУШИЛИ КРИМІНАЛЬНУ СПРАВУ, ЗВИНУВАЧУЮТЬ У ФЕЙКАХ ПРО АРМІЮ РОСІЇ

Юрію Сіпко — російський баптистський пастор, віце-президент Всесвітнього альянсу баптистів і президент Російського союзу євангельських християн-баптистів з 2002 по 2010 рік. Його обвинувачують у поширенні фейкової інформації про дії російської армії проти мирного населення України. Слідство завело кримінальну справу.

За повідомленням російського телеграм-каналу, у березні 2022 року Сіпко розмістив в інтернеті відеоролик, в якому розповів про звірства росіян в Україні, засудивши дії росармії.

«Порушено кримінальну справу стосовно релігійного діяча Юрія Сіпка. Його підозрюють у скоєнні злочину, передбаченого п. «д» ч. 2 ст. 207.3 КК РФ» — зокрема, йдеться в повідомленні.

8 серпня у Сіпка та в інших християн пройшли обшуки на території столичного регіону і в Калузі.

Обвинувачення Юрія Сіпка може стати

серйозним випробуванням для релігійної спільноти в Росії. Розслідування триває, а його результати можуть вплинути на становище тамтешніх віруючих.

Юрію Сіпко від початку війни зайняв чітку позицію, у своїх постах і відео висловлював підтримку українському народу, засуджував дії російської влади та армії.

Сам Юрій Кирилович так прокоментував звинувачення: «Ніякої протиправної діяльності я не вів. Ні в чому проти-правному мені не викрили! І тому нічого вони не припи-няли. Я живий. Коли припи-нять, тоді вже я не зможу передати вам привіт. Благослов-ень вам від Господа слави! У молитві з вами незмінно!».

ria.

СТВОРЕНО НОВУ СИСТЕМУ СОЦІАЛЬНОГО СУПРОВОДУ ВІЙСЬКОВИХ ТА ЇХ СІМЕЙ У ЗБРОЙНИХ СИЛАХ УКРАЇНИ

У Military Media Center оголошено про створення нової системи соціального супроводу військових та їх сімей у Збройних Силах України. Система спрямована на оцінку індивідуальних потреб військовослужбовців та надання допомоги їхнім сім'ям.

У системі передбачено впровадження посад соціальних працівників, які займатимуться оцінкою потреб військовослужбовців та спрямуванням їх до відповідних державних органів для вирішення проблем.

Полковник Ярослав Калініченко, начальник Управління соціального

супроводу Головного управління морально-психологічного забезпечення ЗСУ, акцентував на важливості роботи з сім'ями військових: «Воїн має бути зосередженим на виконанні завдань. Для того, щоб він не переймався своїми рідними, введено посади соціальних працівників у пунктах постійної дислокації підрозділів. Власне, ці люди є посередниками між цивільним середовищем та військом».

Калініченко також зазначив, що планується, що в одному батальйоні працюватимуть п'ять соціальних працівників.

Експерти підкреслили, що нова система відкриває можливість для ефективнішої підтримки військовослужбовців та їх сімей, сприяючи зосередженості військових на основних обов'язках.

militarymediacenter.

ЧОМУ ВІН ДОВОДИТЬ ДО КРАЮ?

Схоже, на це питання є дві відповіді. Передусім, тому що наш Бог — справедливий. «Не обманюйтесь: Бог зневаженим не буває. Що посіє людина, те й пожне. Хто сіє для плоті своєї, від плоті пожне тління, а хто сіє для духа, від духа пожне життя вічне» (Гал. 6:7-8).

Але друга, не менш важлива причина, що спонукає Бога «мовчки» спостерігати за нашим сповзанням до фатальної межі, де розверзається безодня, — бажання допомогти нам побачити, що насправді рухає нами і куди приведе нас надія на власні сили. Якби Він сказав нам про це відверто, ми б, можливо, навіть образилися: «Та я...

Та моя віра... Щоб я сподівався на власні сили — та ніколи в житті...»

І перешкоджає нам це побачити елементарна зіпсованість людської природи, про яку Господь сказав Єремії: «Лукаве серце людське найбільше і вкрай зіпсоване; хто пізнає його?» (Єр. 17:9).

Але хіба це стосується нас? Адже ми — християни. Ми ж намагаємося жити чесно, справедливо, згідно з Божим Словом... На жаль, як не хочеться це визнавати, але нас це також стосується.

Коли б ми чесно проаналізували своє життя, то виявили б, що якби в нас було 99% надії на Бога і один — на людину, ми б вибрали людину. Ми всі покладаємося на той один відсоток. До тих пір, поки він є. Звичайно, усі ми знаємо, що Бог є, але це «про запас», «про всяк випадок». Ми часто віруємо таким чином. І саме тому в народі є приказки на зразок: «На Бога надійся, а сам розум май».

Ось Бог і забирає в нас іноді останню надію, щоб дати нам Надію єдину. Втомлені і розчаровані, скривджені і невдоволені, ми повертаємося після десяти інстанцій до Бога, і Він — приймає нас так, наче ми прийшли до Нього першого! На його місці більшість із нас давно би вже образилися і відвернулися. (Добре, що ми — не на Його місці!).

Та Бог не ображається, бо Він знає із самого початку безнадійно зіпсовану людську натуру, яка покладається на той горезвісний один відсоток. Він знає заздалегідь, що справжня надія на Нього прокинеться в нашому серці тільки тоді, коли вся інша буде безповоротно втрачена.

Отже, Бог хоче, щоб ми надіялися тільки на Нього. І правильно робить, бо «проклята людина, яка надіється на людину і плоть робить своєю опорою, і серце якої відходить від Господа» (Єр. 17:5).

Що хорошого в тому, щоб бути під прокляттям?

І що в такому разі Бог має зробити, щоб притягнути нас до Себе? Правильно! Позбавити нас останньої надії на щось інше, вирвати гнилу кістку з наших зіпсованих зубів віри!

Але через якусь злу іронію долі ми із затаєністю не покидаємо надії на людей і на свої власні сили, хоч це і безглуздо, бо люди невірні і ненадійні.

Бог хоче забрати в нас цю останню надію. Але хто ж йому дасть?

Люди нерідко нарікають на прокляття, що обтяжують їхнє життя нібито через те, що хтось зі предків або недругів начаклував проти них. Насправді ніякий чаклун не зможе згубити християнина, якщо той живе з Христом.

Проте, на превеликий жаль, християни добровільно, з великою радістю наклеюють на себе прокляття, коли із завмиранням серця сподіваються на підтримку людей, не покладаючи своєї надії на Бога.

ЧИ Я — СЛУГА?

Кожен християнин повинен ставити собі два прості запитання, в яких захована вся суть християнського життя: «Чи я слуга Божий? Якщо так, чи служу я Богу?».

У Євангелії від Матвія читаємо: «Так само ж один чоловік, як відходив, покликав своїх рабів і передав їм добро своє. І одному він дав п'ять талантів, а другому два, а тому — один, кожному за спроможністю його. І відійшов. А той, що взяв п'ять талантів, негайно пішов і орудував ними, і набув він п'ять інших талантів. Так само ж і той, що взяв два, — і він ще два інших набув. А той, що одного взяв, пішов та й закопав його в землю, і сховав срібло пана свого...» (Мт. 25:14-18).

Бог очікує, щоб ми відповідально розпорядилися довіреними нам талантами і принесли плід для Божого Царства. З цієї притчі ми дізнаємося, що кожному з нас від Бога дано певні таланти (можливості, матеріальні речі, здоров'я, вільний від роботи час, гроші, розумові здібності тощо). Бог же від нас очікує, щоб ми добре й відповідально розпорядилися довіреними нам талантами і принесли плід для Божого Царства. Комусь дано більше, а комусь менше, але кожен може за своєю спроможністю використати їх і прославити Бога.

Дали у притчі читаємо: «По довгому ж часі вернувся пан тих рабів, та й від них зажадав обрахунку. І прийшов той, що взяв п'ять талантів, приніс іще п'ять талантів і сказав: «Пане мій, п'ять талантів мені передав ти, ось я здобув і ще п'ять талантів». Сказав же йому його пан: «Гаразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе, увійди до радощів пана свого!». Підійшов же й той, що взяв два таланти, і сказав: «Два таланти мені передав ти, ось

іще два таланти здобув я». Сказав йому пан його: «Гаразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе, увійди до радощів пана свого!». Підійшов же і той, що одного таланта взяв, і сказав: «Я знав тебе, пане, що тверда ти людина, ти жнеш, де не сіяв, і збираєш, де не розсипав. І я побоявся, пішов і таланта твого сховав у землю. Ото маеш своє...» І відповів йому пан і сказав йому: «Рабе лукавий і лівивий! Ти знав, що я жну, де не сіяв, і збираю, де не розсипав? Тож тобі було треба віддати гроші мої грошомінам, і, вернувшись, я взяв би з прибутком своє. Візьміть же від нього таланта і віддайте тому, що десять талантів він має. Бо кожному, хто має, дасться йому та й додасться, хто ж не має, — забересться від нього й те, що він має. А раба непотрібного вкиньте до зовнішньої темряви, буде плач там і скрегіт зубів!» (Мт. 25:19-30).

Двоє рабів, взявши таланти, орудували ними і принесли прибуток для свого пана, за що отримали його похвалу. Третій раб був лукавим та лівивим (Мт. 25:26) і не скористався талантом, за що пан, назвавши його непотрібним, вкинув до зовнішньої темряви (Мт. 25:30).

У Другому посланні до Тимофія апостол Павло написав: «Але ти будь пильний у всьому, терпи лихо, виконуй працю благовісника, виконуй свою службу». Отже, ми постійно повинні виконувати служіння, доручене нам від Господа.

Істинний слуга — вірний

Апостол Павло писав: «Раби, слухайте тілесних панів з страхом і тремтінням, у простоті серця вашого, як Христа! Не працюйте тільки про людське око, немов чоловіковогондники, а як раби Христові, чиніть від душі волю Божу, служіть із зичливістю, немов Господеві, а не людям! Знайте, що кожен, коли зробиш це добре, те саме одержить від Господа, чи то раб, чи то вільний» (Еф. 6:5-8). Істинний

слуга пану своєму повинен бути вірним.

Притча про таланти продовжується словами Ісуса Христа про майбутній суд над усім людством. Господь каже, що настане час, коли Він розсудить справедливо усі народи, оцінюючи те, як вони ставилися до нужденних людей: чи нагодували голодного, зодягли нагого, напоїли спрагненого, чи прийняли подорожного, відвідали хворого й ув'язненого. Допомогу таким людям Ісус розцінює як служіння Самому Господу. І багато хто з присутніх на цьому суді зрозуміє, що мав багато можливостей послужити Ісусу і не зробив цього, бо не знайшов у собі бажання чинити діла милосердя щодо людей, які потребували допомоги (Мт. 25:31-46).

Сьогодні Ісус Христос запитує і тебе: чи знаєш ти про потреби людей, які живуть поруч, про хворих, голодних... Господь забезпечив нас роботою, фінансовим достатком, житлом, автомобілем та іншими речами і очікує, щоб ми мудро розпорядилися довіреними нам талантами і допомагали людям як Господу.

Найважливішим, що вимагається від слуги, Слово Боже вважає вірність. Саме добрим і вірним назвав пан своїх слуг, які принесли своєму пану прибуток від довірених їм талантів.

«Хіба ви не знаєте, що кому віддає себе за рабів на послух, то ви й раби того, кого слухаетесь, — або гріха на смерть, або послуху на праведність? Тож дяка Богові, що ви, будучи рабами гріха, від серця послухались того роду науки, якому ви себе віддали. А звільнившись від гріха, стали рабами праведности. Говорю я по-людському, через неміч вашого тіла. Бо як ви віддавали були члени ваші за рабів нечистоті й беззаконню на беззаконня, так тепер віддайте члени ваші за рабів праведности на освячення. Бо коли були ви рабами гріха, то були вільні від праведности. Який же плід ви мали тоді? Такі речі, що ними соромитеся тепер, бо кінець їх то смерть. А тепер, звільнившись від гріха й ставши рабами Богові, маєте плід ваш на освячення, а кінець — життя вічне» (Рим. 6:16-22).

СИЛА МОЛИТВИ

Ніколи не варто недооцінювати силу молитви. Хоча часто життя переконує нас у зворотному: молишся, просиш — і не отримуєш бажаного ефекту. А часом, попри всі сподівання і очікування, отримуєш зовсім протилежний результат. І ніби й відомо нам, що «просите — і не одержуєте, тому що просите не на добре, а щоб ужити для пристрастей ваших» (Як. 4:3), але ж часто просимо не тільки для себе, але для блага ближніх, і який результат? Навіть не хочеться згадувати...

Але тут на пам'ять приходять два біблійні уривки про силу, дієвість і... непередбачуваність молитви, які доводять, що повсякчас і в усьому треба шукати підтримки в Господа (див. 1Петр. 5:7).

«У Кесарії був один чоловік, на ім'я Корнилій... побожний і богобоязний, з усім домом своїм, він чинив багато милостині народові і завжди молився Богові. Близько дев'ятої години дня, у видінні, він ясно бачив ангела Божого, який увійшов до нього і сказав йому: «Корнилію!» Він же глянув на нього і, злякавшись, сказав: «Що, Господи?». Ангел відповів йому: «Молитви твої та милостині твої згадалися перед Богом» (Дії 10:1-4).

Далі з біблійного тексту дізнаємося, що Корнилій і весь його дім почули Благую Звістку про Христа, увірвали в нього й отримали спасіння! Навряд чи колишній язичник міг просити про таке в молитві. Про таке він навіть помислити не міг, але в Бога стосовно Корнилія і його близьких були зовсім інші плани...

Другий уривок переносить нас в Єрусалим, коли за наказом царя Ірода був заарештований апостол Петро, «а тим часом церква ревно молилася за нього Богові» (Дії 12:5). Біблія не вказує, за

що саме молилися вірні Єрусалимської церкви, проте апостол Петро був дивовижним чином звільнений — зробив це ангел Господній (див. Дії 12:6-11).

Утім, судячи з реакції вірних, які до останнього не хотіли повірити, що нічний гість, який довго гупав у ворота «дому Марії», — це і є Петро, можна припустити, що вони явно не молилися за його дивовижне звільнення. Але в Бога стосовно Петра були інші плани...

А тому «не турбуйтеся ні про що, але завжди в молитві та проханні з подякою відкривайте свої бажання перед Богом» (Філ. 4:6), ніколи не забувайте про блага Божі плани...

ФЕНОМЕН ХИБНОЇ ІНФОРМАЦІЇ: НАСЛІДКИ ВІД НАУКОВЦІВ, ЖУРНАЛІСТІВ ТА ПРОПОВІДНИКІВ

Є такий феномен, коли людина впевнено говорить про те, що не знає, як про неіснуюче. Тобто «я не знаю» = «цього не відбувається», «цього не існує»... Прикро, коли це звучить з вуст науковців, дослідників, що мають бути схильними до відкритості й об'єктивності...

Деякі люди публічно і впевнено говорять про те, чого насправді не знають, і це стає проблемою, особливо

якщо такі люди є науковцями, журналістами чи проповідниками. Оскільки ці люди мають значний вплив на те, як інші люди сприймають інформацію, їхня хибна інформація може призвести й часто призводить до небезпечних наслідків.

Наприклад, науковці, які говорять про те, чого насправді не знають або в чому необізнані з певних власних причин, можуть призвести до неправильної інтерпретації даних або навіть до публікації недостовірних результатів досліджень. А це може мати серйозні наслідки для науки та суспільства в цілому, від дезінформації до формування негативного ставлення до певної групи людей (які

цього точно не заслужили в нашій державі) серед громадськості...

Журналісти, які говорять про те, чого не знають, як про те, що не існує, можуть поширювати неправильну інформацію серед своїх читачів або глядачів, що може призвести і часто призводить до створення фальшивих новин, дезінформації та паніки. Потім вони тихенько цезають, відмовляючись від будь-якої моральної відповідальності за розпалювання негативних настроїв у суспільстві, релігійних колах... І стають коучами, професорами, хайпуючи заради власного еґо або матеріальної вигоди...

Проповідники, священники, пастори,

які говорять про те, чого не знають, як про неіснуюче, можуть призвести і призводять до хибного тлумачення біблійних текстів та навіть до того, що люди можуть зворотню розуміти суть християнства, особливо на тлі якоїсь нездорової боротьби за «традиційні християнські цінності», феномен, який розпалюється «рузьким міром» і легітимізує фізичне знищення як остаточну форму подолання інаковості та інаковості природи іншого... І я зараз не про нетрадиційні сексуальні вподобання, це якраз і є невігластво, коли вся суть традиційних християнських цінностей зводиться до питання, хто, з ким і як спить з погашеною свічкою...

Люди, які впливають на те, як громадськість сприймає інформацію, мають дотримуватись принципів обізнаності та чесності в тому, що вони говорять, визнавати свої обмеження та незнання. Це частина справжніх традиційних духовних цінностей, наукових, журналістських, релігійних...

Шануймо одне одного, визнаючи власні обмеження у знаннях і розумінні світу. Навіть під час війни... Будьмо відкритими до дискусій та готовими визнавати помилки. Навіть під час війни...

Тарас Дятлик.

РОЗІРВАТИ ТЕМРЯВУ

Багатьом вірним Богові маловідомий той факт, що безліч людей «забувають» про свою смертність. Точніше, не хочуть помічати її. Така «забудьованість», або «неуважність», багата на катастрофічні наслідки.

Спробуймо створити ланцюжок, до якого призводить таке сумне явище.

Якщо людина «забуває» або «не помічає», що вона смертна, то з її пам'яті випадає і її власне посмертне буття, а разом з ним — і посмертна відплата за все, що вона зробила в земному житті: «Бо всім нам належить стати перед судом Христовим, щоб кожному одержати згідно з тим, що він робив, живучи в тілі, добре або лихе» (2 Кор. 5:10).

Як це не дивно може звучати для деякого, але багато людей світу цього (а можливо, і більшість) дотримуються самого такого погляду. Але це, на превеликий жаль, ще далеко не все.

Відсутність усвідомлення посмертної відплати призводить до того, що певна людина починає жити на власний розсуд, не зважаючи на Божі заповіді (якщо про них взагалі щось знає) або ігноруючи докори

сумління. Ясна річ, що відсутність такого запобіжного страху призводить із часом до трагічних наслідків. Певно, кожен із нас може пригадати такі наслідки: у масштабах родини, вулиці, міста (чи села), країни... А потім люди чи то дивуються, чи скаржаться: чому в них у житті все так погано? І біблійна істина: «Не обманюйтесь: Бог зневаженим не буває. Що посіє людина, те й пожне...» (Гал. 6:7) — залишається для них цілковитою загадкою. Такі люди не можуть збагнути, що основною причиною їхніх негараздів є їхні ж гріхи. І що з Божою допомогою треба позбутися гріхів, щоб життя почало нарешті налагоджуватися.

Розуміння таких ніби й простих речей відкривається дуже малій кількості людей, більшість воліє перебувати в духовній темряві.

Цій більшості загалом байдуже до речей духовних, і вся справа — у запеклості їх серцець: «Світло прийшло у світ, а люди полюбили темряву більше, ніж світло, бо діла їхні були лихі; бо кожен, хто чинить зло, ненавидить світло і не йде до світла, щоб не викрилися діла його, бо вони злі» (Ів. 3:19-20).

Так і живуть люди в темряві, страждаючи від наслідків гріхів, продовжуючи грішити, тим самим ускладнюючи собі (та й іншим людям) життя і не знаючи, що з усім цим робити далі.

Як можна розірвати цей замкнене коло? Над цим питанням задумувався багато мислителів, висуваючи безліч припущень і пропозицій, які ще далі заводили людство в глухий кут. А відповідь на це дійсно болюче питання напрощуд проста — Божа любов до людини і свідомі відповідь людини на неї. Як це свого часу сталося в житті сотника Корнилія, про якого дізнаємося з Біблії, що він був «побожний і богобоязний, з усім домом своїм» і «чинив багато милостині народові і завжди молився Богові» (Дії 10:2).

Як відбулася його зустріч з Богом, як він відчув Божу любов у власному житті — про це нам нічого не відомо. Проте можна бути впевненим, що за бажання будь-яка людина здатна відчувати Божу любов і гідно відповідати на неї. Було б лише бажання.

ЦЕРКВИ МИКОЛАЄВА — ПРОТИ ЗАКОНОПРОЄКТУ «ПРО МЕДИЧНИЙ КАНАБІС»

Вірняні євангельських церков м. Миколаєва висловлюють обурення щодо прийняття в першому читанні законопроекту 7457 «Про медичний канабіс», вважаючи його спробою легалізації наркобізнесу.

Церкви вказують на те, що мета законопроекту — не допомога хворим, а відкриття дверей для наркотичного бізнесу. З метою протидії, вірняні організовано підписали колективні звернення, в яких обґрунтовують свою позицію, та надіються на реакцію депутатів. Тексти звернень, а також детальна інструкція щодо їх надсилання розміщені в інтернеті з вільним доступом.

За інформацією з вірних джерел, не тільки миколаївці, але й церкви інших міст вже долучилися до акції протесту проти цього законопроекту.

Організатори підписання колективних звернень звертають увагу народних депутатів на те, що законопроект 7457 — не про медицину і турботу про постраждалих від війни, онкологічних хворих тощо, а про бізнес на наркотиках, і його прийняття матиме невідворотні наслідки для України, поступово перетворюючи її на наркоковинний придаток.

Миколаївці закликають усіх християн взяти активну участь у боротьбі з цим явним злом. Адже ми маємо бути сіллю для цього світу: «Ви сіть землі. Коли сінь ізвітріє, то чим насолити її? Не придасться вона вже нінащо, хіба щоб надвір була виспана та потоптана людьми» (Мт. 5:13).

СІМ'Я У ХРИСТІ. ЯК ЗБЕРЕГТИ СТОСУНКИ МІЖ ЧОЛОВІКОМ І ДРУЖИНОЮ?

Дивлячись на взаємини між чоловіком і дружиною у християнських сім'ях, зауважуєш чимало суперечок та непорозумінь, які навіть призводять до розлучень. Клопоту життєві, нестача грошей, погіршення здоров'я, відсутність окремого житла і таке інше часто стають причиною постійних сварок.

Замість того, щоб почати шукати Господа, кликати до Нього, підтримувати одне одного у вирішенні спільних проблем, багато християн починають вирішувати все самі. Вони мало роздумують про те, як зберегти сім'ю. Радше вирішують розійтись, щоб не томитися у такій ситуації. Багато хто виправдовується, кажучи: «Не зійшлися характером...»

Чому все так відбувається? У Святому Писанні читаємо: «І підійшли фарисеї до Нього, і, випробовуючи, запитали Його: «Чи дозволено дружини свою відпускати з причини всякої?». А Він відповів і сказав: «Чи ви не читали, що Той, Хто створив споконвіку людей, створив їх чоловіком і жінкою?». І сказав: «Покине тому

чоловік батька й матір, і пристане до дружини своєї, і стануть обоє вони одним тілом», тому то немає вже двох, але одне тіло. Тож, що Бог спарував, людина нехай не розлучає!» Вони кажуть Йому: «А чому ж Мойсей заповів дати листа розводного, та й відпускати?». Він говорить до них: «То за ваше жорстокосердя дозволив Мойсей відпускати дружин ваших, спочатку ж так не було» (Мт. 19:3-8).

Отже, Ісус Христос повторює слова із Буття: «І Бог на Свій образ людину створив, як чоловіка та жінку створив їх. І поблагословив їх Бог...» (Бут. 1:27-28) і наголошує, що на початку людства Бог створив людину чоловіком і жінкою, тобто союзом (одним тілом), щоб вони могли спільно жити та наповняти землю, володіти нею. І так було доти, доки серце людей не стало жорстким, вони почали догоджати власним інтересам та відданою їм і попросили Мойсея розлучити їх, тобто давати листа розводного.

Чому погіршилися стосунки між

чоловіком і жінкою? Що стало причиною перших розлучень? Дивлячись на сучасні сім'ї, можна дійти висновку, що у їхніх стосунках перестають панувати єдність і порозуміння через бажання кожного задовольнити власні бажання більше, ніж підтримувати одне одного.

Апостол Павло пише повчальні слова: «Дружини, коріться своїм чоловікам, як Господеві, бо чоловік — голова дружини, як і Христос — Голова Церкви, Сам Спаситель тіла! І як кориться Церква Христові, так і дружини своїм чоловікам у всьому. Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву і віддав за неї Себе, щоб її освятити, очистивши водняним купелем у слові, щоб поставити її Собі славною Церквою, що не має плями чи вади, чи чогось такого, але щоб була свята й непорочна! Чоловіки повинні любити дружин своїх так, як власні тіла, бо хто любить дружину свою, той любить самого себе. Бо ніколи ніхто не зненавидів власного тіла, а гуде та гріє його, як і Христос Церкву, бо ми — члени Тіла Його від тіла Його й від костей Його! Покине тому чоловік батька й матір, і пристане до дружини своєї, і будуть обоє вони одним тілом. Ця таємниця велика, а я говорю про Христа та про Церкву! Отже, нехай кожен зокрема із вас любить так свою дружину,

як самого себе, а дружина нехай боїться свого чоловіка!» (Еф. 5:22-33).

Отже, апостол наголошує, що у взаєминах між чоловіком і дружиною у справжній християнській сім'ї мають панувати любов і взаємна повага. Жінки повинні коритися чоловікам у всьому, як Церква кориться Христові. Чоловіки повинні любити своїх дружин, як себе самих, адже жінка є частинкою плоті чоловіка.

Єдиним джерелом міцності християнської сім'ї є любов, про яку говорить Слово Боже так: «Любов довготерпить, любов милосердствує, не задрить, любов не величається, не надимається, не поводиться нечемно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого, не радіє з неправди, але тишиться правдою, усе зносить, вірить у все, сподівається всього, усе терпить! Ніколи любов не перестає!» (1 Кор. 13:4-8).

Той, хто по-справжньому любить, не шукає тільки свого, а намагається догодити тому, кого любить, і завжди жертвує собою і своїми інтересами.

Коли у сімейних стосунках пануватимуть істинні християнські принципи, які записані у Святому Писанні, то і самі християни стануть щасливими у подружжі і прославлятимуть Господа, дякуючи за тих, кого Він подарував їм, чоловіка чи дружину.

НАРОДЖЕНІ, ЩОБ ЖИТИ

Біжать роки, ідуть десятиліття, минають віки, а за душу абсолютно кожної людини безперервно ведеться боротьба, яка бере свій початок від Едемського саду. Коли «створив Господь Бог людину з пороку земного. І дихання життя вдихнув у ніздрі її — і стала людина душею живою» (Бут. 2:7), то можливість жити вічно була поставлена в залежність від покаяння Богові та, як наслідок, від права жити від дерева життя.

Адамові було вказано: «... з дерева знання добра й зла — не їж від нього, бо в день їди твоєї від нього ти напевно помреш!» (Бут. 2:17). Тоді «сказав змії до жінки: «Умерти — не вмрете!» (Бут. 3:4). Перші люди з'їли заборонений плід і втратили доступ до дерева життя. Так перервалася нитка їхнього духовного зв'язку з Богом. Фактично, у цей момент настала їхня духовна смерть, яка запустила старіння тіла і фізичну смерть у майбутньому.

Минули тисячоліття, а проблема боротьби за життя, як фізичне, так і духовне, не зникла. Ісус Христос про це говорив: «Злодій тільки на те крадається, щоб красти й убивати та нищити. Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали» (Ів. 10: 10). Він спасає людей від вічної смерті, «Син бо Людський прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло» (Лк. 19:10).

Духовне народження

Як колись перші люди через гріх померли, так для того, щоб духовно ожити, люди мають

народитися. Що ж означає духовне народження людини і коли воно, власне, відбувається?

Жив один чоловік. Він був фарисеем, начальником юдейським, учителем ізраїльським. Ніхто й не подумав би, що йому чогось не вистачає у стосунках із Богом, а тим більше — у праві наслідувати Царство Небесне. Та в розмові з Ісусом Христом відбувається несподіваний поворот подій. Ісус йому заявляє: «Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства». Никодим йому каже: «Як може людина родитися, бувши старою? Хіба може вона ввійти до утроби своєї матері знову й родитись? Ісус відповів: «По правді кажу Я тобі: Коли хто не родиться з води й Духа, той не може ввійти в Царство Боже. Що вродилося з тіла — є тіло, що ж уродилося з духа — є дух. Не дивуйся тому, що сказав Я тобі: Вам необхідно родитись згори» (Ів. 3:3-7).

Ісус Христос розкрив співрозмовнику природу нового народження як початку духовного життя, яке потрібно берегти і продовженням якого буде вічність із Господом в Царстві Небеснім.

«Бо цей син мій був мертвий — і ожив, був пропав — і знайшовся» (Лк. 15:24) є ключовим віршем притчі про блудного сина. Син, який залишив батька, змарнував спадок, живучи в гріху, вважався мертвим. Він ожив, коли сказав: «Прогрішився я, отче, проти неба та супроти тебе...» (Лк. 15:21), тобто коли покався, визнавши свій гріх, і звільнився від нього.

Народженням на цей світ ми завдячуємо батькам. Духовним народженням ми завдячуємо Богові: «Захотівши, Він нас породив словом правди, щоб ми стали первопочиним творів Його» (Як. 1:18).

Перевірка на життя

Існують фізіологічні ознаки народження і життя людини: дихання, серцебиття, фізичний розвиток, рух тощо. Людину, яка раптово падає на вулиці, не беруться відразу ховати. Натомість перевіряють серцебиття, її дихання, подивляться на зіниці — чи не розширені вони. Кардіограма та висновки інших досліджень дадуть остаточні висновки про те, жива людина чи ні. Те ж саме потрібно враховувати, роблячи висновки про духовне життя людей. Інколи тих, які ще не народилися згори, вважають новонародженими, і згодом дивуються, що з роками їхнє життя абсолютно не змінилося. Тих, які зазнали духовної травми чи лише тимчасово «знепритомніли», квапляться поховати.

Іноді причиною смерті стає вбивство. У духовному значенні це також має місце. «Хто ж спокусить одне з цих малих, що вірують в Мене, то краще б такому було, коли б жорно млинове на шию йому почепити і його потопити в морській глибині. Від спокусу горе світові, бо мусять спокуси прийти; надто горе людське, що від неї приходять спокуси!» (Мт. 18:6-7), — так про духовних вбивць говорив Господь. Ніхто не має права зазіхати на духовне життя інших, тобто зводити когось, спокушуючи.

Передчасна смерть можлива в результаті самогубства. Згубні звички, гріховні пристрасті, постійне підживлення самолюбства, марнославства, гордості так само призводять до духовного самознищення.

Духовне життя багатьох людей підтримується, фактично, штучно. Вони читають Біблію тільки через наполегливі нагадування інших, богослужіння відвідують з примусу і завдяки молитвам ближніх. Ісус Христос вказав Никодимові на один із перших проявів духовного: «Вітер віє, де хоче, і його голос ти чуєш, та не відаєш, звідкіля він приходить, і куди він іде. Так буває і з кожним, хто від Духа народжений» (Ів. 3:8).

Народжений від Духа здатний відчувати доторки Духа Божого, реагує на Його присутність, спілкується та розвиває взаємовідносини із Ним.

Правильне харчування — одна з передумов здоров'я. Наш дух не меншою мірою потребує цього. «Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить із уст Божих» (Мт. 4: 4). Без читання Слова Божого, без постійного роздумування над ним людина хворіє на духовну анорексію.

Духовне народження веде до праведного і переможного життя в любові. «Коли знаєте, що Він праведний, то знайте, що всякий, хто чинить праведність, народився від Нього» (1 Ів. 2:29); «Кожен, хто родився від Бога, не чинить гріха, бо в нім пробуває насіння Його» (1 Ів. 3:9); «Улюблені, любім один одного, бо від Бога любов, і кожен, хто любить, родився від Бога, та відає Бога!» (1 Ів. 4:7); «Кожен, хто родився від Бога, перемагає світ» (1 Ів. 5:4); «Кожен, хто вірує, що Ісус — то Христос, той родився від Бога. І кожен, хто любить Того, Хто породив, любить і Того, Хто народився від Нього» (1 Ів. 5:1).

«... Кожен, хто живе та хто вірує в Мене, — повіки не вмре» (Ів. 11:26), — запевняє Господь. Люди духовно народжуються для того, щоб жити вічно. Тому про духовне життя потрібно дбати не менше, ніж про фізичне.

Ігор Крошук.

ОБІЦЯНА НАГОРОДА

Згідно з Біблією, вирок Небесного Судді на Страшному суді буде не дуже багатослівним. Одна група людей почує: «Прийдіть, благословенні Мого Отця, посядьте Царство, уготоване вам від закладін світу» (Мт. 25:34), а друга група почує зовсім протилежне: «Тоді скаже їм тим, хто ліворуч: Ідіть ви від Мене, прокляті, у вічний огонь, що дияволу та його посланцям приготований» (Мт. 25:41).

А тепер згадаймо, як описує апостол Павло тогочасних вірних Церкви Христової: «Дивіться-бо, браття, на ваших покликаних, що небагато-хто мудрі за тілом, небагато хто сильні, небагато хто шляхетні!» (1 Кор. 1:26).

Відтоді в цьому плані мало що змінилося, і більшість вірних теж мають вигляд аутсайдерів, невдах світу цього. Проте Павлів опис Церкви Христової цим не обмежується: «Але Бог вибрав немудре світу, щоб засоромити мудрих, і немічне світу Бог вибрав, щоб засоромити сильне, і простих світу, і погорджених, і незначних вибрав Бог, щоб значне знівечити, так щоб не хвалюлося перед Богом жадне тіло» (1 Кор. 1:27-29).

Усе колись стане на належне місце. Проте це відбудеться лише згодом, у потойбічному житті, коли вірні на власному досвіді переконаються в істинності біблійних слів: «Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людини не впало, те Бог приготував тим, хто любить Його!» (1 Кор. 2:9). А нині, у житті земному, багатьом вірним немає чим похвалитися, окрім сподівання на Бога Живого, що, чесно кажучи, не дуже ціниться у світі.

Світ живе за власними правилами, ігноруючи біблійні поради, тому й написано: «Не любіть світу, ані того, що в світі. Коли любіть хто світ, у тім немає любови Отцівської, бо все, що в світі: пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пиша життєва, це не від Отця, а від світу» (1 Ів. 2:15-16).

Для світу куди легше відкинути Бога, ніж підкоритися Йому, навіть якщо це відкидання загрожуватиме вічним покаранням. Але час невблаганний. «Минається і світ, і його пожадливість, а хто Божу волю виконує, той повік пробуває» (1 Ів. 2:17). Тому невідворотно насувається той момент, коли «мусимо всі ми з'явитися перед судовим престолом Христовим, щоб кожен прийняв згідно з тим, що в тілі робив він, чи добре, чи лихе» (2 Кор. 5:10). І тоді, згідно зі словами Христа, вже «праведники, немов сонце, засяють у Царстві свого Отця» (Мт. 13:43), але тепер їм просто залишається в усьому надіятися на Бога Живого і чекати від Нього обіцяної небесної нагороди.

СЛУЖИШ БОГУ ЧИ ПРОСТО ХОДИШ ДО ЦЕРКВИ?

Біблія закликає любити Бога і людей. Але людей неможливо любити мовчки. Хоча дуже б хотілося сказати: не чіпайте мене, а я вас не буду чіпати. Коли ми любимо, це обов'язково проявляється через справи. Якщо ми любимо Бога, ми не зможемо не любити людей і не служити їм.

Що таке «жива церква»? Це багато діяльності чи це спільнота, де діє Дух Святий?

Церква жива, коли вона впливає

Церква порівнюється з тілом, організмом. Там, де члени церкви працюють, працює тіло. Якщо якийсь один орган не працює, ми можемо жити, існувати, але коли не працює відсотків 80, таку церкву не можна назвати живою. Дуже хотілося б сказати про кожну церкву, що вона жива, але це залежить від того, на скільки відсотків живе це тіло.

Кожен член церкви має бути корисним. І мова не про спів по неділях і голосну молитву. Мова про те, щоб кожен християнин був задіяним в тілі.

В Америці багато мегацерков, тисячі людей відвідують зібрання. Там є структури, співробітники, і все працює. Але при такій моделі церкви віруючі розслабляються. З тих тисяч людей відсотків 80 — це просто відвідувачі. А якщо всі 100 відсотків працювали — лише уявіть, який колосальний вплив мала би церква на світ. Жива церква — церква, яка впливає.

Перефлютовані поняття

Писання не раз закликає служити і робити добро. Та ми або об'єднали, або перефлютовали ці два поняття. Що ми маємо на увазі, коли кажемо, що йдемо на служіння? Що ми йдемо туди, де нам будуть служити, розповідатимуть щось, розважатимуть... Для нас це означає посидіти, поспівати, побачити програму, яку для нас підготували.

Те, що ми читаємо Біблію, молимося, ходимо до церкви — ми робимо для себе та ради себе. Ми ж не читаємо Біблію заради Бога? Ми читаємо її заради свого духа, це живить нас.

Та служити потрібно не лише собі, але

й іншим. Служіння — це постійна, свідома участь у житті інших в ім'я Бога. Участь у потребах інших — це дихання Євангелія, Божих заповідей. І робити це потрібно заради Бога, інакше дуже швидко можна зламатися.

А для цього потрібно жити не тільки заради своїх дітей, вирішувати не лише свої проблеми, це егоїстичний спосіб життя. Згадаймо слова Ісуса: «Бо Я голодував був, і ви нагодували Мене, прагнув, і ви напоїли Мене, мандрівником Я був, і Мене прийняли ви. Був нагий, і Мене одягли ви, слабував і Мене ви відвідали, у в'язниці Я був і прийшли ви до Мене» (Мт. 25:35). Христос сказав: усе, що ви робите іншим, ви робите Мені. І Він говорить про елементарні речі: нагодуй, напий, одягни, візьми участь, потурбуйся, подивись далі, ніж твій паркан. Ось що таке служіння Богу.

Свідоме служіння

Віра проявляється в ділах, коли ми людям служимо. Християнство не може бути егоїстичним, бо це суперечить духу Євангелія. Дуже важливо не доповнювати статистику, де 80% просто відвідує церков.

Людам не хочеться визнавати, що вони егоїсти. Бо всі живуть за однаковим графіком: їздять у відпустку, приймають вітаміни, займаються спортом. Займаються собою та своїм життям — це свідомо турбота про себе. А коли йде мова заходити про служіння, то реакція інша: якщо мене попросять, якщо запропонують...

Дуже правильно хоча би раз на місяць кожному віруючому ставити собі запитання: кому я усвідомлено послужив особисто? Якщо немає відповіді, тоді я не можу бути частиною тіла. А хто тоді я?

Писання закликає всіх до служіння: людям у скорботі, вдовам, людям похилого віку... Треба молитися, щоб Бог дав мудрості збалансувати час і для родини, і служіння. Щоб, згідно з Євангелієм, ми могли жити не лише для себе, але й для інших, жертвовно їм служачи.

Чому люди не служать Богу?

Люди не служать Богові з багатьох причин. Скажімо, через незрозуміння своєї ролі в церкві; або через впевненість, що в тебе нема дару чи таланту; або через образи на когось; або ти думаєш, що своє вже відслужив; або час не той; або не дозволяють служити; або своїх проблем вистачає; або через самолюбство чи лінощі.

Увесь 12-й розділ Послання до римлян говорить про жертвене служіння. «Тож благаю вас, браття, через Божє милосердя, повіддайте свої тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу» (Рим. 12:1). Це серйозний виклик.

Писання порівнює всіх віруючих людей з тілом: «Щоб поділення в тілі не було, а щоб члени однаково дбали один про одного. І коли терпить один член, то всі члени з ним терплять; і коли один член пошанований, то всі члени з ним тішаються. І ви тіло Христове, а зосібна ви члени!» (1 Кор. 12:25-27). Живий тільки той,

хто є частиною церкви. Якщо віруюча людина залишається сама, вона не виживе. Ось чому віруючі мають бути разом.

Існує помилкова думка, що то лише пастор зобов'язаний служити, а решті головне — не грішити. Тоді в чому їхня користь в церкві? Наші діти будуть у церкві лише за умови, що вони будуть задіяні в служінні, що церква буде їхнім життям. Наші онуки не будуть в церкві, якщо ми самі не будемо служити.

Дуже важливо розбудити старих віруючих — старих не за віком, а за часом відвідування церкви. Христос не вчив сидіти, бути простими споживачами. Мало споживати духовну їжу — потрібен рух. А рух — це служіння.

Іноді запитують: а де в Біблії написано, що треба бути членом церкви? Може, і ніде, але сказано, що ми маємо бути частиною церкви.

У дизайні Бога немає однаків

Якщо церква — це дім, то всі, хто живе в ньому, мають там прибирати і про нього дбати. А якщо ти гість, то треба знати свій дім. «А з Нього все тіло, складене й зв'язане всяким допоміжним суглобом, у міру чинності кожного окремого члена, чинить зріст тіла на будівництво самого себе любов'ю» (Еф. 4:16). Коли кожний віруючий діє, тіло зростає. Церква стає сильною і живою. У дизайні Бога ти не можеш бути одинаком, ти маєш бути духовним, але не егоїстичним.

Коли людина діє, вона зростає в любові. У нас не вистачає терпіння на людей. Як любити людей? Відповідь проста: коли ми діємо, ми зростаємо в любові. Творимо самого себе в любові. Не треба заспокоюватися тим, що ви даєте десятину в церкву. Якщо церква — твій дім, ти маєш не тільки приносити туди гроші, але й віддавати час, будувати стосунки.

Сучасне християнство дуже егоїстичне. А в церкві повинен діяти інший принцип: «Нехай же навчаються й наші дбати про добрі діла при кінцевих потребах, щоб безплідні вони не були» (Тит. 3:14). Усі ми це знаємо, але не всі робимо.

Християни не можуть бути безплідними та егоїстичними людьми. І духовно вони згодні лише тоді, коли служать. «А вмер Він за всіх, щоб ті, хто живе, не жили вже для себе самих, а для Того, Хто за них був умер і воскрес» (2 Кор. 5:15).

Іноді люди не служать, бо вважають

себе не такими талановитими, як інші. Проте дар має кожен. «Служить один одному, кожен тим даром, якого отримав, як доморядники всілякої Божої благодаті» (1 Петр. 4:10). І ніхто не має права вправдовуватися, мовляв, у нього немає дару. Треба лише розпізнати свій дар. Бо існують різні служіння, але ми всі служимо Господу. «І ми маємо різні дари, згідно з благодаттю, даною нам: коли пророцтво то виконуй його в міру віри, а коли служіння будь на служіння, коли вчитель на навчання, коли втішитель на потішання, хто подає у простоті, хто головує то з пильністю, хто милосердствує то з привітністю!» (Рим. 12:6-8).

Ти подаєш? Подавай! І подавай щедро. Не лише в неділю. І більше, ніж десятину. Крім того, ти маєш за це молитися, жити цим. Це й означає — бути в тілі живим його членом.

На кого ти працюєш?

Блудний син з відомої притчі — це приклад споживача. Він не був проти батька чи проти Бога, але його не цікавило служіння. Його підхід: служіть мені. Батька чи Бога, можливо, він і любив. Але себе любив ще більше. І пішов з дому... Бо в домі потрібно працювати, служити. А він хотів пожити для себе.

Сучасний віруючий вірить в Бога, але живе для себе. Він і не помітив, як почав працювати і служити для іншого господаря. Найцікавіше, що цей новий господар навіть не надто його і годувє.

Питання до кожного з нас: на кого ти працюєш? Ти служиш Господу чи метушні? Служиш Богу чи матеріалізму?

Коли блудний син повернувся до батька, він попросив батька дати йому шанс стати хоча б його рабом. Ось що означає народитися згори. Синівство включає в себе служіння.

Я — блудний син? Старший син? Який я син? Я більше люблю Бога чи себе? На кого я служу?

Ісус Христос показав, як виконувати волю Отця. Тож вчимося від нього, пильнуймо себе, пануймо над своїм его, бо інакше одного разу можна опинитися біля свинячого корита.

Просимо Отця показати, які ми діти для Нього і де можемо служити, яку роль Він передбачив для нас, щоб ми були корисними в Його Тілі.

Богдан Бондаренко.

ЯК ПЕРЕМАГАТИ У НЕСПРАВЕДЛИВИХ СТРАЖДАННЯХ

23 липня 2023 року старший єпископ УЦХВЕ Анатолій Козачок, здійснюючи робочу поїздку на південь України, завітав до міста Миколаєва. Це вже його другий візит у це місто за час повномасштабної війни.

На вечірньому недільному зібранні старший єпископ служив словом у церкві «Віфанія». Тема його проповіді була дуже простою, надзвичайно практичною й актуальною: «Перемога у несправедливих стражданнях». На прикладі різних ситуацій із життя апостола Павла і Сили, Давида і

Йосипа старший єпископ давав цінні поради, як реагувати, коли страждаєш несправедливо, і як проходити такі важкі періоди. І закликав, проходячи несправедливі страждання, відкривати перед Богом своє серце і перебувати в молитві.

«Важливо, яку позицію ми займаємо під час несправедливих страждань. Ми можемо власти у відчай, а можемо, як Йосип, вважати страждання способом, що веде до виконання нашого призначення. Або, як Петро, ставитися до несправедливих страждань як до можливості стати досконалішим і кращим. У будь-якому разі, коли ми маємо хороші стосунки з Богом, несправедливі страждання не зуміють збити нас з життєвого шляху та зашкодити реалізації нашого призначення на цій землі», — підкреслив Анатолій Козачок.

На подив служителів місцевої церкви, попри вечірній час дім молитви був заповнений вщент. Разом з усіма присутніми Анатолій Миколайович звершував молитву, в якій просив Господа сил, щоб, проходячи несправедливі страждання, ми могли дивитися в майбутнє з надією і перспективою. Ще у молитві старший єпископ благословив Миколаївщину, місто Миколаїв, місцеву церкву та її служителів.

СОТНІ НОВИХ ЛЮДЕЙ НА РІВНЕНЩИНІ ПРИЄДНАЛИСЯ ДО ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ ТА ПРИЙНЯЛИ ВОДНЕ ХРЕЩЕННЯ

Які б не були на землі часи, є те, що відбуватиметься постійно, — Церква Божа поповнюватиметься спасеними людьми. Шлях до спасіння, згідно з євангельським вченням, можна зобразити так: увірування — покаєння — хрещення — служіння Богу, освячення.

Згідно з Біблією, кожна людина може отримати від Бога три речі. Перша — це нове народження, спасіння, коли людина усвідомлює свою гріховність і визнає Ісуса Христа як Спасителя. Друга — водне хрещення шляхом повного занурення у воду. І третя — це освячення й хрещення Святим Духом.

Водне хрещення — це заповідь Господа, адже Він особисто показав нам приклад, коли Іван охрестив Його у водах Йордану. Учні Христа теж були охрещені та навчали про це інших: «А Петро до них каже: Покайтеся, і нехай же охреститься кожен із вас у Ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів, і дара Духа Святого ви приймете!» (Дії 2:38).

Ми спасаємося лише

благодаттю через віру, а не якимись учинками (Еф. 2:8-9). Ми хрестимося, бо наш Господь так звелів: «Тож ідіть, і навчить всі народи, християчи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа» (Мт. 28:19).

ТРЕНІНГ «МОСТИ ЗЦІЛЕННЯ» ДЛЯ КАПЕЛАНІВ ТА ВОЛОНТЕРІВ ПРОЙШОВ НА ЗАКАРПАТТІ

28-31 липня у Закарпатській області для 45 капеланів і волонтерів, які служать у галузі душеопікунства і консультування, відбувся тренінг «Мости зцілення». Навчання пройшло за участю викладачів Служби військового капеланства ЗСУ, капеланів зі США та викладачів УЦХВЄ.

Організатори заходу — Департамент соціально-служіння УЦХВЄ (директор В'ячеслав Когут), капеланський відділ Волинського обласного об'єднання УЦХВЄ (керівник Олександр Ружило) та БО БФ «Міжнародний гуманітарний хаб» на чолі з Іваном Сільковським.

Про специфіку роботи військових священнослужителів розповідали представники Служби військового капеланства ЗСУ, старший офіцер відділу організації діяльності військових капеланів Артем Панкратов та офіцер відділу підготовки військових капеланів та взаємодії з релігійними організаціями Андрій Міщенко. Вони поділилися стратегіями ефективної взаємодії між церквою і службою. А також провели під час тренінгу для капеланів-волонтерів особисті консультації.

Головними спікерами тренінгу були гості з-за океану: християнський консультант із душеопікунства Кріс Адсіт та капелан, колишній військовий «зелений берет США» Крістіан Хіккі.

Під час тренінгу спікери розповіли, до чого призводить психологічна травма, показали різницю між посттравматичним стресовим розладом (ПТСР) і так званою «моральною травмою». Адже розуміння

того, що саме відбувається з людиною, стає ключовим фактором у наданні адекватної допомоги.

Спікери наголосили на тому, що невіддільною частиною служіння капелана повинно бути піклування про себе. Тривала інтенсивна робота виснажує, капелани мають великий ризик стикнутися з проблемою вторинної травматизації — травмою, спричиненою травматичним досвідом інших людей. Якщо вчасно не визначити цю проблему в капелана, подальша робота буде руйнувати і його самого, і людей, яким він служить.

Кріс Адсіт поділився правилами для самоперевірки на наявність вторинної травми. Капелани разом із тренером розробили індивідуальні стратегії відновлення й отримали інструмент розробки такого роду стратегій для людей, з якими працюють. Викладачі підкреслюють, що розробка подібних стратегій — це наполеглива праця у партнерстві з Богом, і саме це є дієвим способом будівництва мостів зцілення. Підтвердження цієї тези ми знаходимо у Святому Писанні — Вих. 15:26, Пс. 67:36.

Підтримати капеланів і помолитися за них приїхав

старший єпископ УЦХВЄ Анатолій Козачок. У вітальній промові він висловив думку про джерела відновлення для священнослужителів, які довгий час перебувають у зоні бойових дій. Божі мужі Біблії у своєму служінні також поставали перед труднощами, але розуміння своєї місії ставало для них підбадьоренням на шляху. «Важливо, щоб кожен служитель розумів своє призначення, а ми, як Церква, будемо підтримувати капеланів на шляху їх служіння», — підкреслив Анатолій Миколайович.

Під час тренінгу старший пресвітер Хмельницької області Ростислав Мурах провів семінар на тему: «Як зробити велике для Господа».

«Із початком повномасштабного вторгнення багато вірян були залучені до волонтерської праці. Але з часом ми почали звикати до війни, збільшився розрив між життям на Сході та на безпечніших територіях. Важливо використати цей час для підготовки до майбутніх викликів, створених війною», — наголосив спікер.

За словами Ростислава Мураха, Церква має стати відповіддю на потреби людей після війни, так само, як у перші місяці повномасштабного вторгнення. «Міра нашої підготовки визначає, як нас вживатиме Бог у той час», — підкреслив служитель.

Нерідко під час війни капеланам доводиться рятувати не тільки духовне, а й фізичне життя, тому представники ГО «Центр порятунку життя» на чолі з засновником Андрієм Стахнюком провели інтенсив із тактичної медицини. Кожен капелан самостійно спробував визначити ступінь травми та ознайомився з покроковою інструкцією надання допомоги.

Анастасія Когут.

«СВЯТІ І ГРІШНІ»

30 липня 2023 року в церкві «Спасіння» в с. Підгайцях біля Луцька під час вечірнього богослужіння відбулася презентація книги Миколи Борбинського (псевдонім Миколи Сінюка) під назвою «Святі і грішні». Це перша прозова збірка авторства єпископа УЦХВЄ.

Організували захід інформаційно-видавничий відділ місії «Голос надії» спільно з церквою «Спасіння» та Волинським осередком СХПУ.

Презентоване видання — це художній збірник із однієї повісті та трьох оповідань, написаних на основі реальних подій. «Це історії людей, які навіть у випробуваннях зберегли людяність та віру, і людей, які, навпаки, підкорилися лукавству та жадібності», — йдеться в анотації. «Святі і грішні» — друга книга автора після виданого в 2015 році збірника духовних роздумів «Привілей бути слугою».

Богослужіння розпочав пастор

«Спасіння» Микола Климчук. Програма заходу складалася із проповідей на теми творчості та вдячності Творцеві, діалогу з автором книги, відгуків та привітань служителів та гостей. Після закінчення презентації очі могли поспілкуватися з Миколою Сінюком у церковному кафе, придбати книги з автографом.

У своїй вступній промові про роль письменницького таланту в служінні Богу редактор журналу «Благовісник» Юрій Вавринюк зауважив: «Ми б хотіли, щоб цей вечір був присвячений нашому Цареві — Тому, Який дав життя, здоров'я, натхнення і можливість ділитися словом, що є в нашому серці. Хотілося б, щоб ви сприймали цю презентацію і як богослужіння, адже все, що ми творимо, — від Бога і для Бога».

Після короткої біографічної довідки ведучий надав слово автору. Слухачі почули відповіді на запитання щодо назви книги, історії її написання й видання, а також щодо ідеї псевдоніму, особливостей творчого процесу та планів щодо наступних книг.

«Ця книга стала для мене одкровенням, — поділився своїм враженням пастор, поет Володимир Сад. — Зокрема те, як поетично вона написана. Раніше, читаючи статті, інтерв'ю, проповіді автора, помічав, наскільки глибоко в його серці сіється літературне зерно. Воно мусило колись вилюпнутися на папір і стати книгою. Чому від неї віє спокоєм, теплом, світлом? Тому, що вона написана з натури, у ній немає чогось штучного, надуманого. І простий сільський дядьківський гумор, і тупий армійський жаргон, і закарпатський діалект — все тут є», — сказав промовець.

«Творець світу сформував нас за Своєю подобою, — зауважив редактор газети «Голос надії» Юрій Троць. — Він вклав у нас здібність мислити і творити. І коли людина сповнена тим самим Божим

Духом, Який витав над землею на початку творіння, то вона виявляє свою творчість по-особливому. Тож молимося за наших письменників, композиторів, артистів мистецтва, щоб вони сповнені Божого Духа. Хай Бог благословить кожного, хто творить в ім'я Ісуса Христа!».

У презентації взяла участь добра знайома автора — журналістка й письменниця (член НСПУ) Валентина Штинько. Вона пригадала перше знайомство з Миколою Сінюком на одному з диспутів атеїстів та християн у 1989 році. Згодом жінка відізналася на прохання допомогти у створенні газети «Голос надії» — за її словами, це був авантюрний досвід, зважаючи на те, що вона на той час обіймала посаду заввідділу пропаганди і агітації. «Перегорнувши останню сторінку цієї книги, я подумала: ця людина живе, як пише, і пише, як живе», — зауважила спікерка і подарувала автору свої книги.

Із привітальним словом до слухачів звернувся регіональний заступник старшого пресвітера Волині Віталій Рощина. Зворушливим моментом презентації стала декламація дочки автора Діни Сінюк «Сонячного затемнення» — оповідання, написаного, власне, про неї. Це болюча історія батьків, чий доньки поставили діагноз: онкозахворювання.

У своїй заключній промові Микола Сінюк проповідував про Ісуса Христа, Який читає. «Дякую за всі добрі слова, дякую Спасителю за те, що допоміг видати цю, можливо, трохи школярську книгу. Якщо ви вирішите її придбати і прочитати, хай ваші очі будуть звернені на Бога. Він — Автор, Він — Той, Хто надихає, Хто посилає потрібних людей на допомогу. Він Той, Якому належить слава!» — підсумував служитель.

Насамкінець пастор Євген Мельничук закликав церкву до спільної молитви за автора.

№ 8 (227) Виходить щомісяця
СЕРПЕНЬ 2023 р.

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Тарас Пришляк.

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.